

Ze sborových akcí

Ne	17. 1.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	19. 1.	14:30	setkání starších věkem
Ne	24. 1.	9:30	bohoslužby, Miloš Rejchrt
Ne	24. 1.	17:00	Setkání na téma Krize ČCE? Rozhovor k nedávné diskusi. Účast v panelu přislíbili Tomáš Molnár, Jindřich Halama, Ilja Herold, Jana Nechutová, Miloš Rejchrt a Petr Sláma. Moderuje Matěj Cháb.
Út	26. 1.	14:30	setkání starších věkem
Út	26. 1.	19:00	Ekumenická biblická hodina s br. prof. Pavlem Filipim
Ne	31. 1.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Ne	7. 2.		rodinná neděle, přednáška P. Říčana O agresi a hněvu

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Vánoční hra

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Kdo se neděsí, nechává Boha být opravdu Bohem	2
Co pro mě znamená...	5
Starozákonní znamení smlouvy	6
Sborová solidarita III.	8

Kdo se neděsí, nechává Boha být opravdu Bohem

Novoroční kázání Ester Čáskové na Vinohradech (1.1.2010)

Jozue 1,1–9

Po smrti Mojžíše, služebníka Hospodina, řekl Hospodin Jozuovi, synu Núnovu, který Mojžíšovi přisluhoval: ² „Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům. ³ Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne, jak jsem přislíbil Mojžíšovi. ⁴ Vaše pomezí povede od stepi a tohoto Libanónu až k velké řece, řece Eufratu, podél celé země Chetejců až k Velkému moři, kde zapadá slunce. ⁵ Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. ⁶ Buď rozhodný a udatný, neboť ty rozdělíš tomtu lidu zemi v dědictví, jak jsem se přisezně zavázal jejich otcům, že jim ji dám. ⁷ Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. ⁸ Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. ⁹ Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj

strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“ ¹⁰ I přikázal Jozue správcům lidu: ¹¹ „Projděte táborem a připravte si zásobu potravin, neboť po třech dnech přejdete tento Jordán a půjdete obsadit zemi, kterou vám Hospodin, váš Bůh, dává do vlastnictví.“

Milí bratři a sestry, když něco pomíjí, vždycky něco nového nastává. Nevýhodou je, že to minulé známe, ale nevíme, co je před námi. Jdeme do neznáma. Pro někoho výhled dobrodružný plný očekávání, pro jiného úzkost a obavy.

Na prahu zaslíbené země umírá Mojžíš. Jak to bude dál? Když umírají vůdcové Božího lidu, nepomíjí Boží vedení. Bůh si našel Jozua, věrného pomocníka Mojžíšova. Ten teď přebírá štafetu. Navazuje na minulost. Bible často připomíná to, co bylo: *Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou.* Víra dělá zkušenosti, kterých se nechce vzdát, které jsou důležité a je dobře si je připomínat. Naše vlastní minulost, to, co jsme prožili v minulém roce – to jsou důležité stavební kameny. Ale není to to nejdůležitější. V minulosti putujícího Izraele, stejně jako v našich minulých dnech a měsících byla selhání. Bylo by čeho litovat Ale my nejsme ur-

v Písku. Radujeme se z práce v nedělní škole, kterou navštěvuje kolem pěti dětí od tří do jedenácti let a kde je program setkání přizpůsoben úměrně věkovému rozvrstvení dětí. Velkou radostí v životě společenství sboru jsou naši dva dospělí katechumeni, kteří se připravují společně na křest a zároveň na uzavření církevního sňatku. Též na křest dítěte, které se jim co nevidět má narodit.

To obtížné v životě našeho sboru je zřejmě chybějící mládež, mladší a střední generace. Za této situace se farář věnuje hlavně práci se seniory, a poznává s pokorou, jakou oporou, silou a posilou dokáže být živá víra pro životní putování. Farář může díky

tomu být ke službě těm, kteří hledají vedení ve víře právě v období životního bilancování. A tím připravovat svědectví o cestě víry pro mladší generace, k nimž si musí sám hledat cestu, způsob a vhodnou formu oslovení křesťanskou zvěstí, a to na základě své žité víry a pastýřského umu, a dále a to předně na připravenosti být pohotovými tam, kde pro něho Pán otevře práci na Svě vinici.

Tolik z třicetitisícového města, v němž chodí do kostela na bohoslužby podle statistik dodaných duchovními všech pěti křesťanských církví v Písku okolo osmi set lidí.

Jiří Ježdík, farář (redakčně kráceno)

Vánoční hra

tkáních. Pravidelně se setkáváme na biblických hodinách, které se nyní konají v Diakonii, takže se spolu s klienty Diakonie setkávají i členové našeho sboru při sdílení zkušeností v duchovním životě z křesťanské víry. Intenzívně spolupracujeme s Diakonií. V Diakonii se konají pravidelné bohoslužby. Pořádají se zde různé společné akce. Kromě toho více než polovinu představenstva Diakonie tvoří členové sboru. Touto spoluprací a díky obětavosti zaměstnanců Diakonie se nám daří vytvářet zvláštní atmosféru, která z pouhého zařízení dělá skutečný domov.

Vrcholem společných setkání sboru jsou bohoslužby, které chápeme jako dar a možnost načerpat posilu z Božího slova.

Ve sboru se konají také nepravidelné akce. Svatby, křty, pohřby a v poslední době koncerty různého zaměření.

Bratr farář dříve učil na Evangelické akademii v Praze, kde stále vyučuje jeho žena, a tak se daří navazovat vztahy mezi členy našeho sboru, studenty a pedagogy sociální školy v Praze a Diakonií v Písku. Zde je třeba zmínit vydařenou odbornou praxi studentek EA v Diakonii Písek a jejich pobyt na faře, dále návštěvu pedagogů EA v našem sboru.

Velmi se vydařil recitál Slávka Klecandra, jenž byl pozván do píseckého sboru na sklonku školního roku.

Navázali jsme na tradici divadel-

ních her v našem sboru. Na čtvrtou adventní neděli připravili dospělí členové sboru společně s dětmi a dalšími hosty hru Andělé. Na dětský den jsme připravili pohádku Jak se Franta naučil bát. Potěšili jsme jí i členy ostatních sborů v Písku a také děti v Křesťanské mateřské školce.

Průměrná účast při službách Božích je dvanáct členů, nejvyšší byla při vánočním divadle (padesát).

Dobře pracuje skupina „píseckých žen“, která se každoročně schází nejen k ekumenickému Dni modliteb, ale též ke společnému sdílení a potěšení se z tvořivých činností (drátkování, tanec?), letos v prostorách protivínské metodistické fary.

Zajímavou aktivitou je každotýdenní setkání Anonymních alkoholiků. Dodržují Program dvanácti kroků. Tento program vede v posledním kroku k tak silnému duchovnímu procitnutí, že vyléčený alkoholik může pomoci jinému alkoholikovi.

Devítičlenné staršovstvo je aktivní, tvořivé a příkladně obětavé.

Aktivního sborového života se účastní asi patnáct členů sboru, třicet členů je salárníků.

Co vám v životě sboru dělá radost a co je naopak obtížné?

Radostí je žitá víra našich členů sboru, která se promítá do každodenního života, a rodinná atmosféra ve sboru. Máme radost z ekumenických vztahů mezi křesťanskými církvemi

čení jenom tím, co bylo. Víra přece směřuje do budoucnosti. A budoucnost není prázdný papír. Je zaplněna zaslíbeními, příslibem Božím. Ne našimi novoročními závazky, ale Božím závazkem: *Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou.* Bůh se pro nás rozhodl. To můžeme slyšet s těch dávných vyprávění. Už tehdy, už kdysi a stojí si za tím. Tuhle štafetu Jozue přebírá, štafetu Boží věrnosti, která trvá od pokolení do pokolení. V tom pomíjivém čase, který mění letopočty, v čase, který přináší smrt jedněch a narození jiných, v neustálém pohybu vesmíru je něco, co nepomíjí, co má trvalou platnost a s čím se dá počítat: Boží věrnost, Boží sliby, Boží náklonnost k člověku. A jako napražená ruka z druhého břehu dodává člověku odvahu skočit.

Někdy se víra v Boha prezentuje jako odevzdanost, spočinutí v Boží náručí, takové sladké nicnedělání – jen spoléhání na to, že to Pán Bůh nějak zařídí. Ano, jsou takové chvíle, kdy je odevzdanost projevem hluboké důvěry. Ale Jozuův příběh ukazuje, že víra znamená také aktivitu. Splnění náročného úkolu. Riziko. Boží povolání ke službě vyžaduje odvahu i rozvahu, prozíravost. Je tu Jordán. Rozvodněná řeka v hlubokém korytě je smrtící živel. Pro lid přicházející z pouště je to překážka naprosto nepřekonatelná. Určitě měli chuť to vzdát. A navíc nejdou do prázdné země: Kananejci bydlí v opevněných

městech. Dobyť a obsazení zaslíbené země nebude legrace.

Před námi jsou také úkoly, problémy, se kterými se musíme vyrovnávat. A to nejen ty úkoly běžného života – ale i úkol daný víře: Chop se věčného života! Možná před sebou také vidíme něco jako Jordán, překážku, díru, která nám bere odvahu a přemýšlíme, jestli to má vůbec cenu se o něco pokoušet. Jozue a spolu s ním celý lid mohl promarnit svou velkou šanci a nechat zaslíbenou zemi jen v mlžném oparu dálky jako nedobytný ideál. A jenom lítostivě vzdychat nebo možná nadávat, že jim to Bůh víc neusnadnil.

Bůh nám život neusnadňuje. Nedělá za nás životní rozhodnutí. Ponechává nám naši svobodu rozhodování – i s rizikem omylů a ztrát. Ale dodává odvahu k tomu, abychom svou svobodu zrealizovali, abychom to zkusili. Nic nedělat nebo sebou jen tak nechat postrkovat, kam mě vítr zavane, to není život svobodného Božího tvora.

Jozue slyší: *vstaň, vzhop se a přejdi! Nenechám tě klesnout, buď rozhodný a udatný. Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne.* Oni stojí na druhém břehu, jen se dívají, nedobyli ještě ani proužek země, ale Bůh říká: Už jsem vám ji dal. Ale musíte na ni šlápnout. Se svým příslibem je Bůh napřed. Drží to pro nás a čeká, že my si pro to sáhneme. Nabízí svoje společenství, svou přítomnost, svoje

odpuštění, dary svého Ducha – i život věčný – a čeká, že my po tom skočíme, že si vezmeme, že se nenecháme zbytečně prosit.

To je povzbuzení k odvaze zkusit to, nebát se. Když víme, že nás čeká něco pěkného, velkého, motivuje nás to, dostává do pohybu už dnes, i když se to splní až zítra. A o to ve víře jde. Bůh nás svým zaslíbením motivuje k tomu, abychom žili aktivně, abychom se nebáli budoucnosti, abychom do toho šli s odvahou – protože: *Pán tvůj Bůh je s tebou ve všem, co budeš činit.*

Jozue si to nese už ve svém jménu, které známe z novozákonní podoby velmi důvěrně: Jozue = Ježíš a znamená: Hospodin vysvobozuje. Na to se spolehni. Ne na svou šikovnost, na svou taktiku, na svoje vůdcovské schopnosti. Však také není řeč o žádných manévrech, o tom, jak se přebrodit nebo jaký most postavit. Je řeč o poslušnosti božího zákona: *Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš. Neodchyluj se od něj napravo ani nalevo. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst, Rozjímej nad ním ve dne, v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.*

Tak, jak je nám tu scéna před přechodem Jordánu vylíčena, je vyprávěna až mnohem později: v době exilu, v době, kdy tohle všechno, co

měli na dosah a co pak také dostali, už Izraelci promarnili. Boží lid přišel o zaslíbenou zemi a byl z ní vyhnán. Přivolaal na sebe soud svou nevěrou a neposlušností. Boží dary si sice nemůžeme zasloužit, ale můžeme je promrhat. Proto Jozue slyší tak naléhavou výzvu k poslušnosti: neodchyluj se, drž se mého slova, rozjímej nad ním, buď se mnou v kontaktu. A to je úkol i pro nás: v pohledu dopředu, do budoucnosti má být naší hlavní starostí, abychom neuhnuli od Boha a jeho vůle. Abychom se ptali: Co ode mne Bůh čeká? Může Bůh přitakat k tomu, co dělám? Jistě je důležité, abychom byli zdraví, dobře pracovali, měli úspěch, abychom si to i ono mohli pro radost dovolit. Ale držím stopu – jako lyžař? Stopu, na které se můžu setkat s Bohem? Na které mě on chce vidět? A když tuším, že se odchyluji, protože je mi něco milejší, ale je to vedle téhle Boží stopy, nevejde se to do jeho zákona, je to mimo něj, nesouhlasí to s ním, pak bych měl být připraven se toho vzdát. Neodchyluj se napravo ani nalevo! Rozjímej nad tím, co je tam psáno.

Věřící člověk nemá být ani naivka, který věří kdečemu, co slyší, ani fanatik, který jede prstem po písmenkách a chce to plnit přesně tak, jak je psáno. Dostali jsme svobodu uvažování, rozhodování, rozjímání. Nemáme ustrnout, máme hledat, ptát se, zkoumat. Ve svobodě Ducha, která

Farář Somolík se zapsal i do historie města jako dirigent pěveckého spolku Hlahol. Zůstal ve sboru až do r. 1946. Jeho nástupcem se stal farář Milan Srnka (1946–1952). Věnoval se jak sboru, tak i diaspoře, která v poválečné době značně vzrostla hlavně příchodem nových členů na Prachaticko. V r. 1949 bylo zrušeno kino, a tak se naskytla možnost zřídit po dlouhých letech vlastní modlitebnu. Její úprava byla provedena z velké části brigádnicky. Nová modlitebna byla předána sboru 29.1.1950. Po těžké chorobě farář Srnka 12.6.1952 zemřel. Sbor v době jeho odchodu byl značně oslaben jednak vystěhováním mnoha rodin do pohraničí, jednak odchodem členů na jiná pracoviště. V padesátých letech měl sbor necelých 1000 duší, jichž většina byla v Písku a malá část se shromažďovala v Protivíně a ve Vodňanech. 1. 11.1952 nastoupil ve sboru farář Karel Palásek. (*Ze sborníku k 50. výročí spojení Českobratrské církve evangelické „Církev v proměnách času“, Kalich, Praha 1969, kráceno*)

30.5.1983 odešel farář Karel Palásek po více než 30–ti letech působení do důchodu. Po roce, kdy byl sbor neobsazen, nastoupil v létě 1984 do služby pastýře sboru vikář Jiří Kučera. Velkým osobním nasazením se snažil oživit stárnoucí sbor a misijně získat nové členy. Podařilo se mu opět po letech obnovit mládež. 30.9.1987 odešel po složení farářské zkoušky do

hradištského sboru ve východních Čechách. Poté byl sbor opět přes rok uprázdněn a administrován konseniorem Ondřejem Soběslavským.

V říjnu 1988 se do farního bytu nastěhoval Petr Chamrád, zprvu ještě jako seniorátní vikář, ustanovený od 27.5.1989 za vikáře sboru. V dění „sametové revoluce“ vzniklo 22.11.1989 v Písku Občanské fórum a našlo své první útočiště na více než týden v našem sborovém domě. Podmínky církevní práce se rychle změnily, takže už za necelé tři týdny se konalo v Písku velké ekumenické misijní shromáždění s více než 600 lidmi. Besedy na školách a v kasárnách, bohoslužby v lázních Vráž a v nemocnici, kontakty se sborem v holandském Oostvoorne a bavorském Freyungu, vystupování na veřejnosti, nová práce s mládeží, nové plynové topení ve sborovém domě – to vše během tříčtvrtě roku.

Farář Petr Chamrád ukončil svou práci na sboru v létě 2001. 1. října 2001 nastoupil na sbor farář David Nečil. V roce 2002 se obnovilo staršovstvo sboru.

Jak je sbor veliký, kolik lidí se aktivně účastní sborového života? Jaké aktivity ve sboru máte?

Od 1. října 2008 je farářem sboru Jiří Ježdík. Sbor má dnes zhruba 120 členů. Život společenství je nejvíce vidět v různých společných se-

Sborová solidarita III.

Písek

Jak dlouhou historii má váš sbor?

Kazatelská stanice církve reformované byla v Písku založena 22. dubna 1900 a měla asi 30 členů. Přestupové hnutí se setkalo na českém jihu s velkým ohlasem. Počet členů do r. 1922 vzrostl na 1350 a tím byl dán předpoklad ke vzniku samostatného sboru. Byl založen 3. prosince 1922. Za pomoci celé církve zakoupil sbor faru a kino, v němž se konaly až do roku 1948 bohoslužby. Prvním farářem byl zvolen 11. února 1923 farář Vladimír

Čech. Práce v nově založeném sboru byla rozsáhlá, zakládaly se nové kazatelské stanice (Mirovice, Protivín, Putim), vyučovalo se přes 200 dětí. Nedělní škola ještě v r. 1927 měla 150 žáků. Byla také organizována práce mezi mládeží. Mimo tuto práci vypomáhal ještě farář Čech ve Volyni a ve Strakonících. Z Písku odešel v srpnu 1929. Druhým farářem se stal Zdeněk Somolík. Ujal se práce 1. dubna 1930. Za něho byla provedena nákladem 85.000 Kčs oprava sborové budovy. Sbor byl zatížen dluhy a jen díky obětavosti členů se podařilo dostat všem závazkům.

bere ohled na bližního a nešlape po jeho svědomí. Svoboda svědomí, svoboda ptání se, svoboda rozhodování – to je to, k čemu je i Jozue vyzýván. A má podmínky k tomu, aby se mohl rozhodovat odvážně. Může na sebe vzít riziko – i zodpovědnost za celý lid. Protože ví, že to není jeho vůle, že to nejde na jeho triko, ale že odvaha ztracené, je projev důvěry v Boha, který si tvoří lid z ničeho. Poslušnost vůči Bohu je způsob, jak praktikovat odvahu a statečnost.

Nevíme, co se v tomto novém roce stane. Bůh zůstává ve svém jednání v dějinách Bohem skrytým, nevidíme mu do karet. Ale po Vánocích už víme, s jakým Bohem máme co do činnosti. Protože je na naší straně, mů-

žeme si dovolit být v klidu a zároveň mít kuráž. Možná bude pro někoho z nás tento rok rokem těžkých zkoušek. A to, jak se budeme chovat i v těch těžkých situacích ukáže naši víru. To, co přijde, berme jako příležitost Bohu ukázat, že mu věříme. Že se spoléháme na jeho sliby a svěřujeme se do jeho rukou. Vezmeme-li vážně, že ta naše zaslíbená země už nám také patří, i když jsme do ní ještě nevstoupili, pak necháme Pána Boha v klidu rozhodovat. A naše utěšenost, vyrovnanost, vnitřní pokoj je způsob, jak můžeme Pána Boha chválit. Kdo se neděsí, nechává Boha být opravdu Bohem. Právě když dovolí, aby se nám to či ono nepovedlo, bude nám možná nablízku nejvíc. Amen

Co pro mě znamená. . .

Úvaha jednoho z konfirmandů

Co pro mě znamená víra?

Víra pro můj život znamená hodně a nedokážu si představit život lidí, kteří v nic nevěří – ateistů. Znamená to pro mě, že celý život můžu svobodně věřit, v co chci, ať už mi to dává cokoli. Záleží to jen a jen na mně. Konkrétně víra v Boha pro mě znamená, že věřím, že po smrti bude následovat nový život v Božím království a že se na něj můžu těšit, protože věřím, že bude takový, jaký nám ho

Pán Bůh přichystal. Takže nemusím mít obavy ze smrti, a to je asi pro člověka velmi důležitá věc. Je dobře, že mě rodiče od narození vedli k víře, sice se mi třeba dřív nechtělo chodit do kostela, ale poslední dobou si začínám uvědomovat, jak moc to pro mě všechno znamená, a chci o tom objevovat víc. Ve škole si říkám, že uvnitř prožívám věci o hodně jinak než ostatní, kteří věřící nejsou, a že na hodně věcí mám úplně jiný ná-

zor. Ten je někdy těžké vyjádřit, ale doufám, že postupem času to pro mě bude snazší a snazší. Moje víra se samozřejmě bude v životě podrobovat různým zkouškám, ale já věřím, že pokud při mně Bůh zůstane, obstojím.

Co pro mě znamená Bůh?

Bůh pro mě znamená někoho, kdo byl, je a bude vždy a všude se mnou. Někdo, kdo mě miluje, komu na mě záleží, stejně jako na všech lidech na světě, kdo mě chrání, posiluje, stará se o mě, někdo, kdo dá lidem druhou šanci, na koho se můžu spolehnout, o koho se můžu opřít, komu se můžu svěřit, kdo mi pomáhá v těžkých situacích. To, že věřím, že Pán Bůh existuje, mi dává šanci nepodlehout samotě. Taky pro mě Bůh znamená někoho, kdo mi určitým způsobem dává poznat, co je špatné a co

ne. Věřím, že Pán Bůh mi připravil cestu životem a že já ji mám následovat. Můžu se k němu modlit a prosit za to, co mě trápí, a zároveň děkovat za každý nový den strávený s rodinou, přáteli, děkovat ze všechny zkušenosti, které mám, protože mě posilují v nových věcech. Věřím, že vztah k Bohu si budu budovat celý život a že je u každého člověka individuální.

Co pro mě znamená církev?

Církev pro mě znamená skupinu lidí, přátel, kteří se mnou mají aspoň jednu základní věc společnou, a to víru v Boha. Tito přátelé jsou vždy připraveni mi pomoci a vyslyšet mě. Pokud má člověk určitou církev, kterou navštěvuje a cítí se v ní dobře, pak by to pro něj mohlo znamenat určité zázemí.

Starozákonní znamení smlouvy

Znamení smlouvy mezi Hospodinem a jeho vyvoleným lidem se podle Božího příkazu stala pro všechny Židy všech časů **obřízka**. Odlišuje Abrahamovy potomky od ostatních národů. Tato smlouva je vyznačena přímo na Abrahamově národě – je vyříznuta do masa jeho potomků a bude tomu tak po všechny generace.

Základním zákonem přírody a také všem bytostem společným pu-

dem je rozmnožování. Je to uskutečnění Božího příkazu při stvoření: „Plodte se a množte se.“ (Gen 1,22). Je to sice veřejně vyhlášený úkol, ale uskutečňuje se v oblasti velmi intimní. Proto i **obřízka je svatým a intimním znamením pro posvěcení života**. Je vyříznuta v místě, kde bude provždy připomínat, že základní přirozený akt rozmnožování je podřízen Božímu příkazu. Zároveň je právě na tomto místě také varová-

ním před nebezpečím zvrhlosti a zkaženosti. Obřízka je tak trvalým a jedinečným symbolem posvěcení života, který je Božím darem a má sloužit k předávání Božího požehnání.

V zásadě je obřízka velmi jednoduchý zákrok, přesto však byl pro Abrahama, který ji provedl jako první, činem velké důvěry. Abrahamův syn Izák se narodil, když byli již oba rodiče staří. Byl jediným dítětem a ztělesňoval všechny naděje, očekávání i zaslíbení budoucnosti. Abraham sám musel vyplnit příkaz, který od Hospodina dostal: „Když mu bylo osm dní, Abraham svého syna Izáka obřezal, jak mu Bůh přikázal. Abrahamovi bylo sto let, když se mu Izák narodil.“ (Gen 21,4–5) Z těchto řádků vyčteme, že pro stoletého starce nebylo žádnou maličkostí obřezat vlastní rukou vytouženého a tak pozdě narozeného Sářina syna. Abraham ani nemohl ještě vědět, jak málo nebezpečný tento úkon je.

Otec je zpravidla obřízce přítomen a někdy se úkonu sám ujme. Musí však být vybaven teoretickými znalostmi i praktickou zkušeností, poté co jej odpovědné úřady a instance shledaly k tomuto úkonu oprávněným. Jinak za něj tento úkol převzeme *mohel*, muž k tomuto účelu kvalifikovaný a vyškolený. Pro mo-

hela je poctou, je-li požádán o provedení obřízky. Mohelova vybava obsahuje jen několik nástrojů a ty mají být sterilizovány. Patří k nim malý, ostře nabroušený nůž, kterým se odstraní předkožka. Penis dítěte nesmí být poraněn. Odkrytá blanka se rozdělí na dvě části a ty se přetáhnou za okraj žaludu. S pomocí skleněné trubičky se ranka vysaje. Celý zákrok je proveden během vteřiny. Ještě se přiloží obklad a během několika dní je ranka zhojena. Mohelové si vedou o provedených obřízkách seznamy, podobně jako zápisy v matrice.

Ke slavnostní události osmý den po narození je přizvána ještě jedna důležitá postava: *sandak* neboli kmotr. To je muž, na jehož kolenou leží chlapec v průběhu obřízky, během níž je přijat do Abrahamova lidu a označen jako syn Izraele. Sankadova kolena představují oltář, na kterém se provádí svatý akt. Je to velké privilegium a jako první přicházejí pro tuto poctu v úvalu dědečkové. Na oltáři z vlastního těla podají svého vnuka k posvěcení věčnou pečeti Izraele.

Víte, co je znamením smlouvy pro křesťany – tedy novozákonní obdobou obřízky?

(Z knížky Simona Philipa de Vries, Židovské obřady a symboly, Vyšehrad, 2008) EČ